

πος τραβᾷ κᾶμμίαν Πέτραν δεδεμένην εἰς ἓνα
 χοινίον, ἢ Πέτρα ἐπίσης τραβᾷ τὸν Ἴππον εἰς τὰ ὀπί-
 σω, ἐπειδὴ τὸ χοινίον ὄν ἐπίσης ἐκτεταμένον καὶ ἀπὸ
 τὰ δύο μέρη, ἐνεργεῖ ἐπίσης εἰς τὸν Ἴππον καὶ
 εἰς τὴν Πέτραν. Ὁ Ἀκμων κτυπᾷ τὴν Σφύραν
 μὲ τόσῃν δυνάμει, μὲ ὅσῃν κτυπᾶται ἀπὸ αὐτὴν,
 διὰ τῆτο ἀναπηδᾷ καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὰ ὀπίσω. ὁ
 χάλυψ (ἦτοι τὸ τζελλῆκι) ἐλκύει τὸν μαγνήτην, μὲ
 τόσῃν δυνάμει, μὲ ὅσῃν ὁ μαγνήτης ἐλκύει τὸν χάλυ-
 βον, καθὼς ἡμπορεῖ νὰ τὸ ἰδῆ τινὰς καθαρῶς ὅταν
 τὰ ἀφήσῃ νὰ πλέωσιν εἰς τὸ ὕδωρ. ὅταν δένη τινὰς
 ἐν Πλοῖον εἰς τὴν Ἀκρογιαλιάν, ἢ Ἀκρογια-
 λιὰ τραβᾷ τόσον τὸ Πλοῖον, ὅσον τὸ Πλοῖον τρα-
 βᾷ τὴν Ἀκρογιαλιάν. καὶ εἰς τὴν κατάβασιν
 τῶν βαρέων Σωμάτων, ἢ Πέτρα ὅπῃ πίπτει,
 ἐλκύει τόσον τὴν Γῆν, ὅσον ἢ ἡ Γῆ ἐλκύει τὴν
 Πέτραν, δηλ. ἢ κίνησις τῆς Γῆς ἐστὶν ἴση, καὶ ἀν-
 τίθετος μὲ τὴν κίνησιν τῆς Πέτρας.

Ἐρ. Ὅλα τὰ παραδείγματα ὅπῃ μοι εἶπατε, εἶ-
 ναι τόσον παράδοξα, ὅπῃ δὲν ἡμπορῶ νὰ κα-
 ταλάβω, πῶς ἡμπορεῖ νὰ γένη αὐτὸ, μήτε νὰ πι-
 σεύσω, ὅτι ἢ ἡ Γῆ κινεῖται τόσον πρὸς τὴν Πέ-
 τραν ὅπῃ πίπτει, ὅσον ἢ ἡ Πέτρα πρὸς τὴν Γῆν;
 Ἀπ. Εἶναι ὅμως ἀληθεῖς, καὶ ἂν ἐνθυμῆσθε, σᾶς
 τὸ ἀπέδειξα ὅταν ὠμιλήσαμεν περὶ τῆς βαρύ-
 τητος τῶν Σωμάτων τῆ ἑνὸς πρὸς τὸ ἄλλο. σᾶς
 ἔδειξα εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅτι ὁ λόγος δι